

Chương Một

LƯU HƯƠNG CỐC CHỦ

Dêm tối trùng trùng, toàn Vệ Phủ bốn phía đều vắng lặng...

Thanh Phong Đạo Trưởng đứng nhìn theo vị Đường Chủ Lưu Hương Cốc là Độc Nhân Diêm La Đơn Hiểu Thiên và Phó Đường Chủ Cung Quan Vô đi khuất, ông ta nhẹ nhàng khép cửa quay về...

Giang Hàn Thanh hé mắt sửa soạn ngồi lên, nhưng Thanh Phong Đạo Trưởng đã đưa tay chặn lại và thấp giọng:

– Giang nhị công tử nói đúng, Quách Diên Thọ đã bị người ám toán, bấy nhiêu đó đủ thấy Vệ Phủ đã có địch nhân tiềm phục..

Giang Hàn Thanh chặn nói:

– Văn bối có điều thắc mắc muốn thỉnh giáo đạo trưởng trước tiên...

Thanh Phong Đạo Trưởng gật đầu:

– Giang nhị công tử cứ nói.

Giang Hàn Thanh nói:

– Tại hạ nhờ vào chút hư danh của tiên phụ mà góp mặt với giang hồ, bây giờ vì đại nạn của gia huynh nên bị kéo vào chuyện phải trái vô lâm.. Điều mà tại hạ thấy rõ ràng là Ngũ Phụng Môn lung đoạn Tứ Đại Thế Gia âm mưu độc chiếm võ lâm, khiến cho nguy cơ đều khắp, nhưng còn Lưu Hương Cốc? Họ là nhóm người lành hay dữ? Họ là môn phái hay Bang hội? Đạo Trưởng vốn cùng gia phụ nhiều năm giao hảo, chẳng hay cái nhìn của Đạo Trưởng đối với Lưu Hương Cốc ra sao?

Thanh Phong Đạo Trưởng nhìn sâu vào mắt Giang Hàn Thanh và khẽ gật đầu:

– Giang nhị công tử hỏi rất phải, Lưu Hương Cốc không phải là tân phái mà cũng không phải là bang hội, họ là nhóm người có thiện chí quét khởi giang hồ với mục đích là để bảo trì chính nghĩa võ lâm...

Ông ta mỉm cười nối tiếp:

– Bần đạo trả lời như thế nhất định cho rằng vì chức vụ Tham Tán của Lưu Hương Cốc nên bần đạo bênh vực, có thể Nhị công tử khó tin.

Giang Hàn Thanh rung động, hẩn nghĩ thầm:

– Như thế thì Thanh Phong đạo trưởng lại là người của Lưu hương Cốc...

Thanh Phong Đạo Trưởng nói tiếp:

– Nhưng nếu bần đạo nói thêm một người thì chắc Giang nhị công tử sẽ tin...

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Đạo Trưởng muốn nói ai?

Thanh Phong Đạo Trưởng nói:

– Lệnh sư Trúc Kiếm tiên sinh.

Giang Hàn Thanh trở mặt:

– Gia sư cũng đã gia nhập Lưu Hương Cốc?

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Chẳng những gia nhập mà lệnh sư còn nhiệm chức là Đô Tham Tán..

Giang Hàn Thanh dường như không còn tin được.

Sư phụ của hắn đã thoát sức giang hồ lâu lắm rồi, nay bỗng nhiên tái xuất mà lại nhận chức vụ của nhóm Lưu Hương Cốc?

Nhưng lời nói lại từ cửa miệng Thanh Phong Đạo Trưởng làm cho hắn muốn không tin cũng không thể được, Thanh Phong đạo trưởng cũng đã chẳng thoát tục từ lâu hay sao? Thế nhưng bây giờ ông ta cũng vẫn là trong những vị Tham Tán của Lưu Hương Cốc. Sư phụ của hắn cũng có thể chứ sao?

Hắn vội hỏi:

– Có thể thu nhập cả gia sư và Đạo trưởng, nghĩ chắc vị Lưu Hương Cốc chủ không phải là nhân vật tầm thường, chẳng hay đạo trưởng có thể cho biết được chăng?

Thanh Phong Đạo Trưởng mỉm cười:

– Tự nhiên là được chứ sao lại không nhưng ngay bây giờ, vì cuộc diện hãy còn phức tạp, hơn nữa, Lưu Hương Cốc Chủ cũng còn nhiều việc chưa tiện công khai, bản đạo không thể nói nhiều hơn nữa, tin rằng không bao lâu tới đây Nhị công Tử sẽ biết rõ ràng.

Giang Hàn Thanh làm thinh.

Bằng vào cách nói của Thanh Phong Đạo Trưởng, hắn biết không thể gọi thế được nữa, bằng vào trực giác, hắn cảm thấy vị Lưu Hương Cốc Chủ này có lẽ có mối giây quan hệ gì với hắn, nếu không nhất định Thanh Phong Đạo Trưởng không bao giờ có thái độ như thế.

Ngưng một chút như chờ đợi, Thanh Phong Đạo Trưởng nói tiếp:

– Nếu Nhị công tử không hỏi gì thêm, thì xin cho bản đạo biết qua về những tao ngộ đã qua.

Giang Hàn Thanh xét thấy không nên dấu diếm, hắn thuật rõ lại việc hắn giả mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ trà trộn vào Ngũ Phương Môn cho đến khi được mật lệnh đi đến miếu hoang báo cáo tình hình.

Chỉ riêng về chuyện tình cảm giữa hắn và Tam Cung Chủ Tôn Phi Loan, chuyện

nàng thúc giục hấn đào tẩu, hấn không đề cập tới.

Thanh Phong Đạo Trưởng có vẻ hoài nghi, ông ta hỏi:

– Theo công tử nói thì khi nhận mật lệnh đến miếu hoang báo cáo với Nhị Cung Chủ thì có một lão già còng lưng cầm đèn dẫn lộ. Giọng nói người này rất quen, nhưng chẳng hay công tử có đoán được là ai không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu,

– Trước sau người ấy chỉ nói có hai tiếng “Thêm nữa”, người ấy lại cố tình sửa giọng, cho nên tại hạ chỉ nhận ra giọng quen chứ không thể xác nhận được là ai.

Thanh Phong Đạo Trưởng trầm ngâm:

– Như vậy nhất định hấn là người quen của Nhị công tử, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa, chính vì quen nên hấn cố tình sửa dáng, sửa giọng để cho không nhận ra hấn được.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Vâng, tại hạ cũng nghĩ như thế.

Thanh Phong Đạo Trưởng nói:

– Như thế, Nhị công tử giả mang trọng thương với ý định như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Khi giả Hắc kỳ Lệnh Chủ thâm nhập Ngũ Phượng Môn, tại hạ đã học được của họ ba đường kiếm gọi là “Thiên Phượng Tam Thức” cứ theo cách nói của tên Nhị Cung Chủ thì cho dấu đến chân trời góc biển, họ cũng quyết đòi lại cho kỳ được ba thức ấy, nghĩa là họ phải thu tính mạng của tại hạ, vì thế đêm nay, sau khi tại hạ đột phá vòng vây chạy thoát, nhất định họ không khi nào buông tha, nếu họ biết thương tích của tại hạ trầm trọng, họ có thể truyền lệnh cho người của họ nằm phục trong Vệ Phủ ra tay.

Thanh Phong Đạo Trưởng gật đầu:

– Hay lắm, cũng nên thêm phần kế hoạch là phao tin thương tích thật nặng, nhưng bản đạo đã tận tâm cứu chữa nên không có gì nguy hiểm, họ nghe như thế thì họ mới gấp rút ra tay, vì họ không dám để cho Nhị công tử hoàn toàn bình phục.

Giang Hàn Thanh đáp:

– Vâng như thế chuyện này chỉ có tại hạ và đạo trưởng biết thôi, đừng cho Đơn Đường Chủ biết thêm.

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt:

– Nhị công tử cho rằng...

Giang Hàn Thanh vội nói:

– Không, xin đạo trưởng không nên hiểu lầm, ý của tại hạ không phải là nghi ngờ Đơn Đường Chủ, nhưng chuyện bí mật càng ít người biết càng dễ thành công, nhất là

theo tại hạ thì người của Ngũ Phượng Môn tiềm phục ở đây, rất có thể là người thân tín của Đơn đường chủ.

Thanh Phong Đạo Trưởng hỏi:

– Được rồi chuyện cứ thế mà làm, nhưng chẳng hay Nhị công tử có cần chi đến bản đạo hay không?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Nơi đây nhất định có người của Ngũ Phượng Môn tiềm phục, trong khi Lý Lão trang chủ còn đang hôn mê, rất cần người bảo vệ, riêng tại hạ thì có lẽ đủ sức ứng phó với họ.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Đúng lắm, Lý Trang Chủ đang hôn mê làm cho Đơn Đường Chủ phải túc trực bên người, nhất định bọn chúng không dám vọng động, bản đạo sẽ âm thầm trợ lực nữa là chắc ăn.

Hai người bàn bạc với nhau nhưng họ đều dùng “Truyền âm mật ngữ” để đề phòng có người ở ngoài nghe lén, vì thế từ đầu đến cuối nếu nhìn vào chỉ thấy Thanh Phong đạo trưởng chần mịch cho Giang Hàn Thanh, khi trầm ngâm, khi cau mặt, chứ không ai biết hai người đang nói chuyện với nhau.

Sau cùng, khi câu chuyện chấm dứt, Thanh Phong đạo trưởng vỗ lên tất cả các trọng huyệt của Giang Hàn Thanh, coi như phương pháp bế huyệt cho tịnh dưỡng.

Giang Hàn Thanh nằm im nhắm mắt và bắt đầu rên siết.

Qua một lúc lâu, Thanh Phong đạo trưởng khẽ quát lên một tiếng, đưa tay vỗ mạnh lên đỉnh đầu Giang Hàn Thanh y như đang ra sức vận chuyển công lực cho người bệnh.

Giang Hàn Thanh cũng la lên một tiếng và từ từ mở mắt.

Họ cố làm cho kinh động bên ngoài..

Quả nhiên Độc Nhãn Diêm La Đơn Hiếu Thiên xô cửa bước vào lo lắng:

– Đạo trưởng, có chi nguy hiểm lắm không?

Thanh Phong kéo tay về thở phào:

– Cũng may bệnh trạng đã có cơ cứu vãn.

Đơn Hiếu Thiên mừng rỡ:

– Giang nhị công tử đã tỉnh được rồi à?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Bản đạo cuối cùng đã truy được bệnh căn, nguyên nhân vì Nhị công tử một mình hỗn chiến đi đến kiệt sức thoát lực, kinh mạch bế tắc, ngay bây giờ thì bản đạo đã khai thông, bệnh tình không còn gì đáng gọi là nguy hiểm, chỉ có điều nguyên khí bị tổn

thương nhiều quá phải có nhiều ngày tĩnh dưỡng mới mong bình phục.

Đơn Hiểu Thiên vòng tay:

– Công ơn đạo trưởng khiến cho tại hạ vô cùng cảm kích.

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Đơn Đường Chủ quá lời, chúng ta đều là người nhà với nhau cả, đâu có chi mà Đơn Đường Chủ phải khách sáo như thế.

Ông ta ngửa mặt nhìn trời và nói tiếp:

– Bây giờ là đã canh tư, Đơn Đường Chủ cũng nên ngồi nghỉ.

Đơn Hiểu Thiên thở ra:

– Tại hạ phần lo cho bệnh tình của Nhị công tử, một phần còn có chuyện cần kíp, chuyện này chắc phải cầu viện nơi đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Chẳng hay Đơn Đường Chủ có chuyện chi muốn bẩm đạo góp tay?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Quách Diên Thọ hình như bị người ám toán, tại hạ định nhờ đạo trưởng đến xem giùm.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Bị ám toán như thế nào?

Đơn Hiểu Thiên đáp:

– Tại hạ thấy đôi mắt của hấn trì trệ, toàn thân không cử động được nên đoán chừng chứ không tìm thấy thương thế chi cả.

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt:

– Đường Chủ bảo trong mình hấn không có một vết tích gì cả à?

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Vâng, tại hạ đã kiểm nghiệm thật kỹ càng, thật là một chuyện quái lạ, tại hạ đã lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy thủ pháp nào không gây thương tích mà lại mê man như thế ấy, chính vì thế nên tại hạ xin thỉnh đạo trưởng giúp xem đó là thứ nội công gì, Thanh Phong đạo trưởng suy nghĩ hồi lâu rồi đứng dậy nói:

– Được rồi chúng ta hãy đến xem.

Đơn Hiểu Thiên hỏi lại:

– Chẳng hay Giang nhị công tử có cần phải thế nào nữa không?

Thanh Phong đạo trưởng đã nghe Giang Hàn Thanh nói hai lần mật lệnh đều có thể do từ cửa sổ cạnh hoa viên, vì thế muốn dự định là phải đưa Giang Hàn Thanh trở về phòng.

Ông ta nói với Đơn Hiểu Thiên:

– Bần đạo đã điếm vào Thuyền Huyệt cho Nhị công tử rồi, bây giờ Đường Chủ nên cho người đưa trở về phòng riêng của Nhị công tử là xong.

Đơn Hiểu Thiên đáp:

– Vâng, như thế là tiện lắm.

Ông ta trở ra gọi hai tên tráng đinh khiêng Giang Hàn Thanh trở về phòng.

Khi hai tên tráng đinh khiêng Giang Hàn Thanh đi, Đơn Hiểu Thiên đưa Thanh Phong đạo trưởng theo lên lầu.

Cô nữ tỳ Hương Lan nghinh tiếp và hỏi trong giọng lo lắng

– Kính thưa tiền bối, chẳng hay Giang nhị công tử làm sao lại mang thương tích như thế?

Đơn Hiểu Thiên không trả lời mà lại bảo:

– Người hãy mau mở cửa phòng.

Hương Lan không mở được, vì lúc ra đi Giang Hàn Thanh theo ngõ cửa sổ, bây giờ cũng phải vòng ra hành lang vào cửa sổ rồi mới mở được cửa ngoài.

Hai tên tráng đinh định đặt Giang Hàn Thanh lên giường và khiêng xuống.

Thừa lúc mọi người lo sửa soạn, Thanh Phong đạo trưởng quan sát chung quanh..

Quả đúng như lời Giang Hàn Thanh nói, nơi cửa sổ là ngay vườn hoa hậu viện, người mang mật lệnh đến đây nhất định phải bằng con đường hậu viện.

Ông ta chậm chậm bước lại đưa tay bắt mạch cho Giang Hàn Thanh và nói với Đơn Hiểu Thiên:

– Bệnh trạng khá tốt rồi, chúng ta hãy đến xem Quách Diên Thọ.

Đơn Hiểu Thiên căn dặn Hương Lan canh phòng rồi cùng với Thanh Phong đạo trưởng xuống lầu.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Quách Diên Thọ cũng ở dãy này à.

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Đây là dãy phòng dành riêng cho tân khách, hấn ở vào ngôi lầu thứ ba.

Thanh Phong đạo trưởng đi theo Đơn Hiểu Thiên và hỏi:

– Những người lo việc hậu phòng ở đây đều là thuộc hạ của Đơn Đường Chủ cả chứ?

Đơn Hiểu Thiên đáp:

– Nơi đây trừ tên quản gia Vệ Đức ra, không có ai là đàn ông cả, tại hạ mang đến tám người, còn lại những thị tỳ đều do Vệ Phủ cung ứng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Vị Phó Đường Chủ này là người ở đâu thế nhỉ?

Đơn Hiểu Thiên đáp:

– Hắn là người Nam Dương, truyền nhân của nhà họ Cung.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Có phải là chi nhánh của Thiếu Lâm không?

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Vâng, khi Cốc Chủ đến Thiếu Lâm Tự, Đại Giác thiền sư mở cho Cung Quan Võ theo giúp vì hắn là gia sư của ông ta.

Thanh Phong đạo trưởng hơi yên lòng về Cung Quan Võ, ông ta nghĩ đã là người Thiếu Lâm thì thật không có gì đáng nghi ngờ.

Hai người đi qua hai dãy hành lang, đến một phòng đèn đuốc sáng trưng, Cung Quan Võ đang thủ vệ nơi đó.

Thấy Đơn Hiểu Thiên dẫn đến một vị đạo nhân, hắn vội ra nghinh.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Thương thế của Quách Diên Thọ có biến đổi gì không?

Cung Quan Võ lắc đầu:

– Cũng vẫn y như thế.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Chúng ta hãy vào xem.

Đơn Hiểu Thiên dẫn đường lên lầu, Cung Quan Võ nối theo sau đạo trưởng vào phòng thấy da mặt Quách Diên Thọ vàng như nghệ, hai mắt nhắm híp không động đậy hình như hắn không hề hay biết được mọi việc chung quanh.

Cung Quan Võ hỏi nhỏ:

– Đạo trưởng có thấy được hắn bị một thủ pháp gì không?

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm một lúc:

– Có lẽ phải chẩn mạch rồi mới đoán được.

Ông ta bóp hai bên thái dương của Quách Diên Thọ rồi vạch miệng xem lưỡi, Quách Diên Thọ vẫn nằm yên bất động. Thanh Phong đạo trưởng cầm xem mạch hồi lâu rồi nói:

– Cứ theo mạch mà nói thì có chút ít hiện trạng trúng phong, nhưng một con người luyện võ nội công thâm hậu như thế này, chuyện trúng phong đến mê man là chuyện chưa từng thấy và chắc không có thể.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Chắc đạo trưởng cũng xác nhận là do người ám toán?

Thanh Phong đạo trưởng chậm chậm bước lại ghế ngồi và khẽ lắc đầu:

– Kinh mạch tuy có yếu, nhưng nội phủ không có chứng tích bị tổn thương.

Cung Quan Võ hỏi:

– Hay là người bị hạ độc?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Cũng không có thể, bởi vì có bị đầu độc thì cũng phải có triệu chứng, tình trạng bệnh nhân bây giờ nếu bị đầu độc thì đúng là chất độc đã hoành hành cho nên nhân trạng mới hôn mê, nhưng theo bản đạo xem thì không có chút gì gọi là bị hạ độc cả.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Theo cao kiến của Đạo trưởng thì Quách lão ca có thể bởi nguyên nhân nào?

Thanh Phong đạo trưởng làm thinh. Ông ta cứ ngồi vuốt râu tư lự chứ không hồi đáp.

Thật lâu, ông ta chậm chậm đứng lên nghiêm giọng:

– Bản đạo chỉ có một phương pháp có thể truy ra thương thế

Đơn Hiểu Thiên vội hỏi:

– Chẳng hay đạo trưởng định dùng phương pháp chi?

Thanh Phong đạo trưởng đáp:

– Dùng chân khí bản thân điều hành tiếp vận kinh huyết, khôi phục sinh mạch thì may ra có thể tìm hiểu được bệnh căn.

Đơn Hiểu Thiên cau mặt:

– Phương pháp đó quá tốn hao chân khí.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Có như thế, nhưng nếu không thì không làm sao tra cứu bệnh căn.

Đơn Hiểu Thiên đắn đo hồi lâu, cuối cùng gật đầu:

– Đã thế, xin nhờ đạo trưởng...

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Xin nhờ hai người đỡ Quách thí chủ ngồi dậy mới có thể vận khí điều hành.

Đơn Hiểu Thiên nói với Cung Quan Võ:

– Xin Phó Đường Chủ giúp với tôi một tay.

Cung Quan Võ nói:

– Xin để cho gọi thêm một người Đường Chủ nên đứng ngoài quan sát.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Phải lắm, cho gọi Trương Đắc Lộc.

Cung Quan Võ ra ngoài gọi, Trương Đắc Lộc bước vào cùng với Cung Quan Võ đỡ Quách Diên Thọ ngồi dậy.

Thanh Phong đạo trưởng ngồi xếp bằng trên giường, tay phải xòe ra ấn sát vào Linh Đài huyệt của họ Quách, ông ta nhắm mắt lại, tập trung tinh thần dồn chân khí lên tay từ từ chuyển nhận.

Đơn Hiểu Thiên và Cung Quan Võ theo dõi chăm chăm.

Không khí trong gian phòng như ngưng đọng lại.

Độ hơn nửa tiếng đồng hồ, Thanh Phong đạo trưởng rút tay về mở mắt, bước xuống giường.

Cung Quan Võ và Trương Đắc Lộc đỡ cho Quách Diên Thọ nằm trở xuống.

Cung Quan Võ vẫy tay ra hiệu cho Trương Đắc Lộc hỏi nhỏ Thanh Phong đạo trưởng:

– Chắc Đạo trưởng đã thấy được bệnh căn?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Hình như thương thế tại “Đốc Mạch” đúng ngay Não Hộ Huyệt.

Vừa nghe Thanh Phong đạo trưởng nói, sắc mặt Cung Quan Võ hơi biến đổi, nhưng chỉ thoáng qua, hẩn lấy lại sự tự nhiên.

Đơn Hiểu Thiên tỏ vẻ kinh ngạc:

– Não Hộ Huyệt vốn là cửa ngõ của Dương khí đưa lên, nó là đầu mối tập trung mười hai kinh mạch, đó là nơi khống chế chí tử huyệt trong thân thể con người, cho dù cao thủ về điểm huyệt nếu không muốn giết người thì cũng không dám sơ xuất phạm vào nơi ấy.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Hình như người kềm chế huyệt này không phải dùng thủ pháp thường tình mà có một cách gì đó cho nên họ điểm rất chính xác, nếu sơ hở thì cho dầu có vận chuyển kinh mạch cũng khó mà phát giác.

Ngưng một giây ông ta nói tiếp:

– Chính khi đưa chân khí lên đến đó, bản đạo chỉ nghe một đùng chạm thật nhỏ, nếu không thận trọng thì đã cho qua luôn chứ không thấy được chỗ đó bị ngưng trệ. Toàn thể kinh mạch chỉ có một chỗ đó bị gợn lên một chút, còn ngoài ra tất cả đều thông.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Bây giờ đã biết rõ rồi, chẳng hay đạo trưởng có cách chi chữa trị?

Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu:

– Như Đơn Đường Chủ đã biết, Nảo Hộ Huyết là một nơi hiểm yếu, nó không thể áp dụng thủ pháp cầu thả, bản đạo không nắm chắc hậu quả cho lắm nên không dám động tới.

Một vị được thiên hạ võ lâm tôn là bậc thần y, thế mà khi biết rõ bệnh trạng, vẫn vô phương cứu chữa, đủ thấy vấn đề vô cùng nguy kịch.

Mọi người im lặng nặng nề.

Qua một lúc khá lâu Thanh Phong đạo trưởng nói bằng một giọng dè dặt:

– Nảo Hộ Huyết bị thương, thần kinh có thể vì đó mà sai lạc, tình trạng cực kỳ nguy hiểm, theo bản đạo thì nên chế bớt vài kinh huyết làm cách phòng vệ cho bệnh nhân qua hai tiếng đồng hồ, sau khi thấy không biến chứng thì họa may chữa được.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Xin đạo trưởng cứ tự tiện, cốt làm sao có thể hy vọng là được rồi.

Thanh Phong đạo trưởng hai tay đưa ra một lượt, nhưng những ngón tay của ông ta không chạm vào mình bệnh nhân, ông ta thi triển phương pháp “Lăng Hư Chế Huyết” phong bế mấy trọng huyết của Quách Diên Thọ, cả Đơn Hiểu Thiên và Cung Quan Võ đứng gần và hết sức chú ý nhưng vẫn không thấy được ông ta phong bế huyết nào.

Bế xong huyết cho Quách Diên Thọ, Thanh Phong đạo trưởng quay lại cười chum chim:

– Có mặt Đơn Đường Chủ và Phó Đường Chủ, bản đạo thật đã làm chuyện múa rìu qua mắt thợ.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Đạo trưởng quá lời, chính phương pháp “Lăng Hư Chế Huyết” của đạo trưởng đã làm cho tại hạ không làm sao nhận được.

Dòm dòm ra cửa sổ, thấy trời đã hừng sáng, Đơn Hiểu Thiên nói tiếp:

– Suốt đêm nay đã làm cho đạo trưởng không nghỉ được bây giờ xin mời đạo trưởng về phòng nghỉ đôi chút vì trời cũng sáng rồi.

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười.

– Người luyện võ thức trắng một đêm là chuyện quá thường, bây giờ xin Đường Chủ phái cho hai người thủ hạ nơi đây để đề phòng bất trắc.

Hiểu ý của Thanh Phong đạo trưởng, Đơn Hiểu Thiên gật đầu và quay qua nói với Cung Quan Võ:

– Đạo trưởng nói đúng lắm, xin phiền Phó Đường Chủ cho gọi Tào Tứ đến đây và để hiệp cùng Trương Đắc Lộ canh giữ nơi này.

Cung Quan Võ trì hoãn có vẻ nghi ngại.

Tào Tứ vốn là thuộc hạ thân cận của Đường Chủ, võ công và cơ trí của hắn đều vượt trội hơn tất cả, đáng lý nên thay người khác, để hắn bên cạnh Đường Chủ phòng

khi cấp thiết.

Đơn Hiểu Thiên khoát tay:

– Không sao, nơi này mới quan trọng, riêng huynh đệ sẽ tự chiếu cố lấy mình, xin Phó Đường Chủ cứ cho gọi hần.

Nói xong, ông ta cùng với Thanh Phong đạo trưởng xuống lầu.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ.

Trong vòng một ngày đi qua, Vệ phủ không có chi động tịnh.

Giang Hàn Thanh đã bắt đầu ăn uống rất nhiều.

Vệ Thái Quân được tin lo lắng cho người liên tiếp tới ngay phòng thăm viếng.

Tình trạng Lý Quang Trí vẫn hôn mê.

Mặc dù bên cạnh có Thanh Phong đạo trưởng và Độc Tẩu Chu Tiềm nhưng vẫn không có phương pháp cứu tỉnh.

Tại gian tịnh thất của Lý Quang Trí được Đơn Hiểu Thiên cho người canh gác nghiêm ngặt, không một người lai vãng.

Luôn cả Chu Tiềm, khi vào rồi cũng ở luôn trong ấy chứ không hề bước ra ngoài.

Trừ Thanh Phong đạo trưởng, Đơn Hiểu Thiên, Cung Quan Võ ra, không một ai được bén mảng, không một ai biết được cách chữa trị ra sao, không biết bệnh trạng có khởi sắc chút nào không?

o O o